

Sygn. akt: *IC 132/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez ref. staż. A. B. w dniu 12 października 2016 r.

sprawy z powództwa (...). **S. w G.**

przeciwko **E. L.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki (...). S. w G. na rzecz pozwanej E. L. kwotę 2.417 zł (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powódka (...) **S. w G.** domagała się zasądzenia od pozwanej **E. L.** kwoty 17.954,76 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 30 września 2014 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że na podstawie umowy z 30 września 2011 r. udzieliła pozwanej pożyczki na kwotę 30.000 zł, którą miała zwrócić w miesięcznych ratach. P. nie wywiązywała się z przyjętego zobowiązania, wobec czego powódka przedmiotową umowę wypowiedziała, a cała niespłacona wierzytelność stała się wymagalna.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w dniu 3 listopada 2014 r. w niniejszej sprawie, która toczyła się pod sygnaturą VI Nc-e 1424713/14, nakaz zapłaty.

Sprzeciw od powyższego złożyła pozwana, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu wg norm przepisanych.

Pismem z 14 kwietnia 2015 r. pełnomocnik pozwanej wskazał, że ta zawarła przedmiotową umowę będąc w stanie wyłączającym swobodę pokierowania swoim postępowaniem, nakloniona przez swoją koleżankę szkolną M. S. (1), na rzecz której nastąpiło przysporzenie kwoty pożyczki. Pozwana od 20 lat cierpi na zaburzenia psychiczne, w związku z którymi nie była w stanie oprzeć się naciskom M. S. (1).

Pismem z 8 lutego 2016 r. strona powodowa przyznała, że zaległość pozwanej wynikająca z ww. umowy pożyczki została spłacona w całości dnia 24 sierpnia 2012 r., jednakże pozwana tego samego dnia dokonała wypłaty w kasie 25.030 zł, dlatego też pożyczka nie została spłacona.

Na rozprawie w dniu 12 października 2016 r. pełnomocnik pozwanej wniósł o oddalenie powództwa z uwagi na fakt, że pożyczka została spłacona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S. w G. w dniu 30 września 2011 r. zawarła z E. L. umowę pożyczki, (kredytu konsumenckiego) nr (...). Przedmiotem niniejszej pożyczki była kwota 30.000 zł.

Okoliczność bezsporna, vide : umowa pożyczki, k. 29-30 .

Pozwana wzięła pożyczkę za namową swojej znajomej, M. S. (2), której przekazała wszystkie środki uzyskane z przedmiotowej umowy.

Dowody : zeznania świadka M. S. (2), k. 113; zeznania pozwanej, k. 113.

Całość zadłużenia pozwanej z tytułu pożyczki wymagalnego na dzień 23 sierpnia 2012 r. (26.292 zł) została tego dnia spłacona w całości ze środków uzyskanych przez pozwaną z innej pożyczki.

Okoliczność bezsporna, vide : zeznania świadka M. S. (2) i pozwanej, k. 113; dowód wpłaty, k. 109 .

Pozwana w dniu 24 sierpnia 2012 r. wypłaciła w kasie powódki gotówkę w kwocie 25.030 zł.

Dowód : dowód wpłaty, k. 136 .

Pozwana E. L. cierpi na zaburzenia lękowo-depresyjne, których objawy występują u niej od 1997 r. Objawy te dotyczą sfery emocjonalnej, wskazane jest skorzystanie z pomocy psychiatrycznej i psychologicznej. Zaburzenia te nie są jednak chorobą psychiczną, ani zakłóceniem czynności psychicznych, które znosi możliwość podejmowania decyzji, rozpoznawania rzeczywistości oraz kierowania swoim postępowaniem. Nie stwierdzono by występowały u pozwanej zaburzenia psychotyczne, objawy otępienne, zaburzenia świadomości, bądź inne zakłócenia stanu psychicznego, które znosiłyby decyzyjność i wyrażanie woli. Dlatego też pozwana w chwili zawarcia z powódką umowy pożyczki w dniu 30 września 2011 r., nie znajdowała się w stanie uniemożliwiającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Dowody : opinia biegłych psychologa klinicznego B. K. i lekarza – specjalisty chorób psychicznych J. B., k. 140-146 akt sprawy I C 182/15; ustna opinia uzupełniająca biegłej J. B., k. 195 akt sprawy I C 182/15; pismo biegłych , k. 206-208 akt sprawy I C 182/15; ustna opinia uzupełniająca biegłej B. K., k. 242 akt sprawy I C 182/15.

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podkreślenia wymaga, że stan faktyczny był w niniejszej sprawie w dużej mierze bezsporny – w szczególności pozwana nie negowała faktu zawarcia umowy pożyczki ze stroną powodową, z kolei strona powodowa przyznała, że zaległość pozwanej wynikająca z ww. umowy pożyczki została spłacona w całości 24 sierpnia 2012 r. Okoliczności te znalazły także potwierdzenie w dołączonych do akt sprawy dokumentach (z zastrzeżeniem, że data złożenia dyspozycji wpłaty przez pozwaną, to – jak wynika z przedłożonego dowodu wpłaty – 23 sierpnia 2014 r., natomiast powódka za datę wpłaty uznała dzień następny, kiedy to wpłata miała zostać zaksięgowana na jej rachunku) oraz zeznaniach świadka M. S. (2) i pozwanej. Prawdziwości i autentyczności przedłożonych dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, Sąd też nie znalazł podstaw do podważania ich wiarygodności, podobnie jak wiarygodności złożonych zeznań, które ocenił jako spójne, logiczne i szczerze – zwłaszcza, że korespondowały ze sobą nawzajem, pomimo faktu, że świadek nie miała żadnego interesu w potwierdzaniu wersji pozwanej, a wręcz przeciwnie nawet – przyznanie faktu, że to ona była faktycznym beneficjentem umowy pożyczki zawartej pomiędzy stronami zawisłego sporu, mogło jawić się jej wręcz jako niekorzystne.

Kwestią sporną było natomiast, czy podpisując z powódką umowę pożyczki, pozwana znajdowała się w stanie uniemożliwiającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Celem ustalenia tej okoliczności Sąd, na wniosek strony pozwanej i za zgodą strony powodowej, dopuścił dowód z opinii biegłych psychologa klinicznego B. K. i lekarza – specjalisty chorób psychicznych J. B. wydanej w sprawie I C 182/15. Biegłe jednoznacznie wskazały,

że pozwana w chwili zawarcia z powódką umowy pożyczki z 30 września 2011 r., nie znajdowała się w stanie uniemożliwiającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, jednakże okoliczność ta nie miała większego znaczenia dla rozstrzygnięcia z przyczyn, o których poniżej.

Jak wynika bowiem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwana w całości spłaciła zaciągniętą od powódki pożyczkę. Strona powodowa nie negowała tej okoliczności, a wręcz ją wprost przyznała, wskazała jedynie, że wobec faktu, że pozwana tego samego dnia (24 sierpnia 2012 r.) wypłaciła kwotę 25.030 zł, pożyczka w istocie nie została spłacona.

Stanowisko strony powodowej nie może zostać uznane za słuszne. Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że pozwana dokonała wpłaty kwoty 26.292 zł z tytułu umowy pożyczki nr (...), co wyraźnie zaznaczone zostało na blankiecie wpłaty. Tym samym pożyczka została spłacona w całości, a umowa wobec jej spełnienia wygasła. Kolejne wypłaty dokonywane przez pozwaną w kasie powódki, które nastąpiły tego samego dnia nie dotyczyły jednak tej konkretnej umowy pożyczki, przy czym nie pozostawało w kręgu zainteresowania sądu to, jaki był tytuł tej wypłaty (nie wynika to z dowodu wypłaty), gdyż strona powodowa oparła swoje roszczenie wyłącznie na umowie pożyczki nr (...) z 30 września 2011 r. Na marginesie – nie ma też racji strona powodowa, jakoby spłata pożyczki i wypłata kwoty 25.030 zł nastąpiły tego samego dnia – jak wynika z dowodów wpłaty i wypłaty, pozwana spłaciła pożyczkę w dniu 23 sierpnia, dokonując wpłaty bezpośrednio w kasie powódki (a więc data, w której powódka dokonała zaksięgowania przedmiotowej kwoty jest w tym kontekście bez znaczenia), natomiast wypłata kwoty 25.030 zł miała miejsce dzień później (24 sierpnia) – również w kasie powódki.

Materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia był art. 720 §1 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Mając na uwadze fakt, że pozwana pożyczkę spłaciła w całości, Sąd w punkcie I. wyroku, na podstawie art. 720 §1 k.c. stosowanego a contrario, oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II wyroku obciążając nimi powódkę w całości, jako stronę przegrywającą proces. Na koszty zasądzone na rzecz strony pozwanej składają się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika, będącego adwokatem, ustalone na kwotę 2.400 zł – stosownie do §6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) – znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804).

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)